

ע"פ 6079/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6079/21

לפני: כבוד המשנה לנשיאה נ' הנדל
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט א' שטיין

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
בתפ"ח 19244-09-19 מיום 20.6.2021 על ידי כב'
השופטים רבקה פרידמן-פלדמן, אלי אברבנאל וחיה
זנדברג

תאריך הישיבה: ח' בטבת התשפ"ב (12.12.2021)

בשם המערער: עו"ד אורי קורב; עו"ד אוהד וייגלר
בשם המשיבה: עו"ד נעימה חנאווי-כראם
בשם שירות המבחן: עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

השופט ג' קרא:

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ר' פרידמן-פלדמן, א' אברבנאל וח'

זנדברג) בתפ"ח 19244-09-19 מיום 20.6.2021, במסגרתו נגזר עונשו של המערער גם בת"פ 66404-11-15 (להלן: התיק המצורף).

רקע

1. המערער הורשע, על סמך הודאתו בהסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית, בשני כתבי אישום מתוקנים, במספר עבירות של מעשים מגונים בבן משפחה, לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיפים 348(ב) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); במספר עבירות של מעשים מגונים, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין; ובשתי עבירות של מעשה מגונה בקטין, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בתפ"ח 19244-09-19, המערער הוא דודו של י', יליד שנת 1981. על פי האישום הראשון בכתב אישום זה, בשנים 1990-1993, במספר מועדים, ביצע המערער מעשים מגונים בי', שהיה אז בן 9-12. במהלך ביקורים בבית המערער, נגע המערער בגופו של י' מעל לבגדים, כולל נגיעות בישבן ובאיזור איבר המין של י'. במקרה נוסף, הוביל המערער את י' למיטה בביתו ונשכב לצידו, תוך שהוא נוגע באיבריו המוצנעים ומניח את ידו של י' על איבר מינו.

על פי האישום השני בכתב אישום זה, בשנים 2005-2006, אגב עבודתו כנהג הסעות תלמידים, הכיר המערער את ח', יליד 1992, שהיה באותה עת בן 13.5. בעקבות קשיים בלימודים שחוה ח' באותה עת, הציע המערער לאביו של ח' כי ח' יתלווה אליו לתקופה מסוימת, בה ילמד עם המערער ועם אחרים בבית כנסת. בתקופה שלאחר מכן, ניצל המערער את הנסיעות המשותפות עם ח' כדי לבצע בו מעשים מגונים. המערער הניח את ידו על ברכו של ח' וליטף את ירכו, ואילו ח' הנבון נרתע לאחור. הדבר חזר על עצמו כ-4 פעמים. במקרה נוסף, הוביל המערער את ח' לחדר צדדי בבית הכנסת ונצמד אליו מאחור כשאיבר מינו זקור. המערער הכניס את ידו אל מתחת למכנסיו של ח' ונגע באיבר מינו מעל לתחתוניו. לאחר מכן ביקש המערער מ-ח' כי יגע באיבר מינו, אך ח' סירב והתרחק ממנו.

על פי האישום הראשון בכתב האישום המתוקן בתיק המצורף (להלן: האישום השלישי), במהלך שנת 2007 נהג המערער להגיע בימי שבת למקווה. במספר מועדים בתקופה זו, לאחר שהמקווה התרוקן מאדם, פנה המערער ל-י.פ., יליד שנת 1995, אשר טבל במקווה, ושוחח עמו. בעת שטבל י.פ. ערום במים, התקרב אליו המערער ונגע באיבר מינו ובכל חלקי גופו. לאחר שיצא י.פ. מהמים וביקש ללבוש את בגדיו, המשיך המערער ונגע בחלקי גופו השונים של י.פ. וליטף את איבר מינו. כמו כן ביקש המערער מ-י.פ. לגעת בחלקים שונים בגופו של המערער לרבות באיבר מינו. במהלך המתואר הגיע המערער לזקפה. חלק מהמקרים המתוארים נעשו בנוכחות בנו הקטין של המערער. המערער ביקש מ-י.פ. שלא לספר לאיש על המעשים.

על פי האישום השני בתיק זה (להלן: האישום הרביעי), בשנים 2008-2009 הגיע י.ח.צ., יליד שנת 1994, לפינת ליטוף בעלי חיים. המערער הגיע למקום והחל לשוחח עמו. עת התכופף י.ח.צ. לכתוב דבר מה, נצמד אליו המערער מאחור וחיך את גופו בישבנו. י.ח.צ. זז מעט אך המערער המשיך להתחכך בו. לאחר מכן, התיישב י.ח.צ. והניח את תיקו על ברכיו. המערער הכניס את ידו מתחת לתיק, לתוך מכנסיו ומעל לתחתוניו של י.ח.צ., וליטף את איבר מינו. י.ח.צ. קם, והמערער שאל אותו אם הוא יכול להרימו. י.ח.צ. לא ענה, והמערער אחז באשכיו מעל לבגדים והרימו

באוויר.

גזר דינו של בית משפט קמא

3. בגזר דינו עמד בית משפט קמא על הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של המערער, על מדיניות הענישה הנוהגת ועל חומרת הפגיעה בקורבנותיו, עליה למד בית המשפט גם מהתסקירים שהוגשו בעניינם. אחר האמור, קבע בית המשפט מתחם עונש הולם לכל אחד מהאישומים: באישום הראשון, מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד שנת מאסר בפועל; באישום השני, 18 עד 30 חודשי מאסר בפועל; באישום השלישי, 1 עד 2 שנות מאסר בפועל; ובאישום הרביעי, מספר חודשי מאסר בפועל עד 18 חודשי מאסר בפועל. כל זאת, בתוספת עונשים נלווים, ותוך התחשבות בכך שנקבעו עונשי מינימום ביחס לכל האישומים, למעט ביחס לאישום הראשון.

בקביעת העונשים בתוך המתחמים התחשב בית משפט קמא בהודאת המערער; עברו הנקי; חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, במהלכו לא בוצעו עבירות נוספות; מצבם הבריאותי של המערער ואשתו; הטרגדיה המשפחתית שעבר; ההפחתה ברמת מסוכנותו המינית לבינונית-נמוכה; וההליך הטיפולי בו החל, המצוי בשלביו הראשוניים. בהקשר אחרון זה קבע בית המשפט, על בסיס האמור בתסקיר שירות המבחן, כי אין בשיקולי השיקום כדי להצדיק חריגה ממתחמי הענישה. נוכח האמור, החליט בית המשפט למקם את המערער בתחתית המתחמים ולהטיל עליו עונש כולל של 36 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. זאת, תוך חפיפה מסוימת בין העונשים שנקבעו ביחס לכל אחד מהאישומים השונים.

המערער ממאן להשלים עם גזר הדין, להוציא את רכיב הפיצויים. מכאן הערעור שלפנינו.

נימוקי הערעור

4. לטענת המערער, טעה בית משפט קמא בקביעת מתחמי הענישה ובמידת החפיפה בין העונשים שנקבעו במסגרתם, באופן שהביא לתוצאה סופית שגויה. עוד טוען המערער, כי שגה בית המשפט בקבעו כי אין בשיקולי השיקום כדי להצדיק סטייה ממתחמי הענישה. זאת, לעמדת המערער, משלא ניתן משקל ראוי לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות ולהליך הטיפול המשמעותי שעבר, כפי שבא לידי ביטוי בשינוי בהערכת מסוכנותו והמלצת שירות המבחן. לבסוף טוען המערער כי על בית המשפט היה לחרוג ממתחמי הענישה משיקולי צדק, לאור נסיבותיו האישיות והמשפחתיות החריגות. בדיון שנערך לפנינו חזר בא-כוח המערער על נימוקי הערעור, תוך שהדגיש את מצבו הרפואי הנוכחי של המערער.

5. באת-כוח המשיבה טענה כי יש לדחות את הערעור. לעמדת המשיבה, נתוניו האישיים והמשפחתיים של המערער קיבלו ביטוי בגזר דינו של בית משפט קמא, אשר הטיל עליו עונש מקל, המצוי בתחתית המתחמים. זאת, על אף חומרת המעשים בהם הורשע המערער.

דיון והכרעה

6. לאחר בחינת טענות הצדדים באנו לכלול מסקנה כי דין הערעור להידחות.

7. הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בעונש שהטילה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת או הראויה או כאשר נפלה בגזר הדין טעות מהותית (ע"פ 2538/19 פלוני נ' מדינת ישראל (13.11.2019)). עניינו של המערער אינו בא בגדר מקרים חריגים אלה.

8. בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך במדיניות ענישה מחמירה כלפי המבצעים עבירות מין בקטינים, בוודאי בתוך התא המשפחתי. על הענישה לשקף את סלידתה של החברה ממעשים שכאלה, מהנזקים החמורים שנגרמים בגינם וכן להוביל להרתעת עברייני מין פוטנציאליים (ע"פ 2581/19 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.2019)). במקרה דנן, המעשים שביצע המערער בקורבנותיו הקטינים, לרבות בבן-משפחתו י', הם מעשים חמורים. על בית המשפט מוטלת החובה לתת את המשקל הראוי להשפעתם הקשה והמורכבת, כפי שזו עולה מהתסקירים שהוגשו בעניין. ניכר, על אף חלוף הזמן, ועל אף התמודדותם הראויה להערכה, כי פגיעתו הקשה של המערער בקורבנותיו, בשלב כה קריטי בהתפתחותם, ממשיכה ללוותם עד עצם היום הזה. נוכח האמור, ובהינתן מדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (ראו והשוו, למשל: ע"פ 6691/17 פלוני נ' מדינת ישראל (23.1.2020); וע"פ 319/17 פלוני נ' מדינת ישראל (19.7.2018)), אין בידינו לקבל את טענת המערער לפיה בית משפט קמא החמיר בעונשו. בניגוד לטענת המערער, בית המשפט נתן את המשקל הראוי, ואף למעלה מכך, לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות, לרבות ההליך הטיפולי בו החל. זאת, לאחר שבחן כנדרש את חומרת מעשיו של המערער, ריבויים, ועונשי המינימום הקבועים לצד העבירות בהן הורשע.

9. נוכח כל האמור לעיל, לא מצאנו להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא. הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ז בטבת התשפ"ב (21.12.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה